

KASTJE KIJKEN

En daar ga je dan, op een vroege, natte morgen. Voor het eerst in je leven kastje kijken. De tocht naar de verzamelplaats is op zichzelf al een belevenis. Aangezien het gros der medemenschen de zaterdagmorgen benut om eens lekker uit te slapen, heb jij de wereld vrijwel voor jou alleen. Als dan zo'n licht nevelig waas die wereld ook nog mild zuivert van storende uitwassen, dan benader je een welhaast volmaakte situatie. Je probeert ondertussen de vogels aan hun geluid te herkennen, wat voor een beginnend vogelaar lang niet eenvoudig is. Elke keer als het lukt, ben je trots op jezelf. En omdat het wel vroeg, maar toch niet vroeg genoeg meer is voor een uitbundige vogelsang, lijkt het percentage herkenningen formidabel.

Op de plaats van samenkomst ben je niet eens de eerste. Uit het bos duikt een al even ijverig medebroeder op. Gelukkig laten de anderen niet al te lang op zich wachten, en daar gaan we dan, achter de alwetende leider met zijn ladderdrager aan. Na enkele passen is het al zo ver. De ladder wordt tegen een boom geset. Onze voorman beklimt het er niet al te betrouwbaar uitzien-
 geval, opent de deksel van het nestkastje, kijkt erin, en deelt mee dat er een Koolmees in zit te broeden. Het lijkt je pure heiligschennis om het beestje daarin zo ruw te storen, maar toch zit je al gauw ook boven op die ladder, een beetje tuitelig weliswaar, maar vastbesloten er niet af te vallen. En ja hoor, daar zit ze. 't Is goed, dat je van te voren gezegd is wat er te zien moet zijn, want de kans is groot dat je anders niet eens had opgemerkt dat er daar onder in het kastje iets zat. Het vogeltje is al net zo schemerig grijs als de hele omgeving, en het verroert zich niet. De een na de ander waagt nu de klim, kijkt, ziet, en is ontroerd door de trouw waarmee dat piepkleine wezentje op haar eitjes blijft zitten.

Na het kastje weer zorgvuldig te hebben gesloten, wordt de tocht voortgezet. Het wordt een ladder op, ladder af, want de kastjes hangen dicht bij elkaar. We zien eitjes van Koolmees en Pimpelmees, en zijn verbijsterd dat ze só klein zijn. Ook Spreeuvenelaren komen we tegen. Die zien er wat aannemelijker uit. En dan brengt onze gids ons naar een boom met een gat. En in dat gat twee mooie, springlevende jonge Holenduiven. Als je vrijpostig in hun kinderkamer naar binnen kijkt, kijken ze al even brutaal terug en gebaren met hun koppetjes, alsof ze zeggen willen: "Wat moet dat allemaal."

Nou, dat wordt ze al gauw duidelijk. Aangezien de vogelringer zich ook in ons gezelschap bevindt, wordt het gedierte behoedzaam uit z'n warme holletje gehaald, meteen even goed van dichtbij bekeken, en dan uiterst zorgzaam van een ringetje voorzien. Eén van de twee heeft een goed gevulde krop, wat duidelijk te zien en te voelen is. We zijn er stil van geworden en zetten onze tocht weer voort. Pa en moe Holenduif hebben zich al die tijd niet laten zien.

Een grote nestkast even verderop, waarin ook een jonge Holenduif moest zitten, blijkt leeg te zijn. We kunnen slechts gissen naar de oorzaak van de verdwijning. Veel nestkastjes zijn nog helemaal onbewoond. Maar de maand mei is ook nog maar pas begonnen en het broedseizoen nog niet in volle gang.

Aan het eind van de tocht wacht ons een zorgvuldig geheim gehouden verrassing. De één na de ander beklimt nu de ladder met de ondertussen verkregen vaardigheid en kijkt met ingehouden adem naar het wonder. Een Boomklever met duidelijk zichtbaar een minuscule klein jong, een koppie als een erwte zo klein, dat almaar onder de moedervleugel probeert uit te komen. 't Is onvoorstelbaar. Je moet het gezien hebben.

Na dit waardige besluit gaat de groep aankomende vogelaars uiteen. Maar we zien elkaar zeker nog wel eens terug op het vogelpad.